

Dárek, který si Anežka nevybrala

Jednoho krásného letního dne slavila moje kamarádka Emilka narozeniny. Protože její maminka je ráda, když je všude kolem spousta smíchu a radosti, uspořádala pro ni velkou oslavu. Bylo tam hodně dětí, skákací hrad, přišel i klaun a všude kolem bylo plno dobrot. Emilka dostala velikánský dort, a dokonce se podávala i čokoládová zmrzlina. No řeknu vám, to byl den splněných přání a veliké legrace!

Jenže jak jsem se později dozvěděla, odnesla jsem si z oslavy kromě nádherných zážitků i „dárek“, který bych si rozhodně sama nevybrala. A to jsem ani nebyla oslavenkyně.

Pár dní poté mi začalo být tak nějak divně. Hodně jsem se potila a tváře jsem měla červenější než obvykle. Pak se mi začaly na těle objevovat zvláštní pupínky. Nejdřív to byly jen docela malé červené flíčky, ale postupně se změnily v puchýřky veliké asi jako špendlíková hlavička. Naplnily se vodičkou, která zbělala, a některé dokonce praskly. Zůstaly po nich pouze malé svědivé stroupky. Pupínků přibývalo stále víc a víc. Nebyly jen na kůži, ale i ve vláskách, a dokonce u očíčka! Jako by mě poštipalo celé hejno komárů. Strašně to svědilo a já se pořád musela škrábat.

„Anežko, neškrábej si to, zůstanou ti tam jizvičky,“ říkala maminka.

„A co to je?“ zeptala jsem se.

„To jsou takové bílé flíčky na kůži, které už nikdy nezmizí,“ odpověděla mi.